

Mamma – utanför fängelsemurarna

Min son sitter på Hall-anstalten sedan 2023. Först var han häktad under en tid och en tv-kanal var väldigt ihärdiga med att rapportera om fallet så min tv var avstängd i nästan två månader. I början fick vi inte prata alls, ens övervakat på telefon. Polisen, som faktiskt tog sig tid att ha kontakt med mig, gav mig insyn i hur min sons veckor såg ut under den tid han hade fullständiga restriktioner.

Men så lossnade allt och vi fick prata två gånger i veckan. Övervakat såklart. Det var så svårt att ta in vad min älskade "lilla" son gjort sig skyldig till. Men man kan aldrig kringgå sanningen.

Nu har det gått ett år, två månader och arton dagar och precis i n g e n t i n g har hänt under hans tid innanför murarna. Han har inte ens gjort det man kallar för "riksen" som betyder att kriminalvården gör en säkerhetsbedömning av om internen kan flyttas ned till en klass 2-anstalt, om eventuell gängstämpel ska sättas m m. Det här är något som ska göras max tre månader efter att den intagne kommit till anstalten!

Det är sådana överbeläggningar och det finns inte personal, säger kriminalvården när jag pratat med dom. En kille som kommer på sitt allra första straff, är yngst på hela anstalten, helt utan gängrelaterade domar och med ett gigantiskt socialt nätverk på utsidan – här tycker jag att kriminalvården kan anstränga sig lite. Jag begär inga mirakel, men bara lite engagemang i en ung kille som står ensam vid ett gigantiskt vägskäl i sitt liv.

Så, vad har kriminalvården gjort rent konkret? Dom flyttade honom till en ny avdelning av någon orimlig anledning som varken jag eller min son fått veta grunderna till. En sak som

kom upp var att anstalten tyckte att min son skulle vara med mera jämnåriga. När han bytte avdelning skedde en sådan förändring i hans beteende. Hans äldre syskon upplevde precis det jag upplevde. Han blev inblandad i saker på anstalten så hans öppna besök drogs in, glasruta införd igen och två namn ströks på min sons godkända besökslista. En var nära vän, men det värsta var att även min 83-åriga mor ströks. Min sons mormor som verkligen vill hälsa på sitt barnbarn. Min son ska överklaga beslutet.

Jag förstår ju att min sons handlingar där inne är hans val och ingen annans. Han har fått 30 dagar förlängt på sitt straff för att två gånger ha arbetsvägrat. Så bytet av avdelning var ett dåligt beslut taget av anstalten. Som om det gick f ö r bra för min son innan.

Att pressa honom till hans yttersta gränser. Detta har självklart gjort att min son avskyr, till och med hatar allt som heter myndigheter och jag förstår honom fullt ut. Men mitt hjärta gråter, slits i tusentals bitar för jag vet ju att en dag ska min son ut i friheten igen.

Och detta gynnar inte en bra utveckling överhuvudtaget.

Så vart tar jag vägen i allt detta? Ja, just nu vet jag faktiskt inte. Jag går på mina grupper, är på Dramaten till och från, ska dit i slutet av februari igen. Jag sköter min öppenvård och min kontakt med Vuxenpsykiatri. Jag gör precis allt jag kan och vad som "begärs" utav mig, som att lämna urinprov och träffa min kontaktperson.

Men, jag kraschar emellanåt, känslomässigt. Som ett litet barn kan jag ligga i fosterställning och enbart skrik-gråta. Ett läte jag aldrig hört ifrån min kropp förr.

Och jag vet mer än nån annan att det här kommer leda till värre saker. Självskadebeteende har jag slutat med för väldigt länge sedan, men sådana tankar har kommit upp i min hjärna då och då den senaste tiden. Jag har pratat med min kontaktperson

om detta. Resonerar med mig själv oerhört mycket just nu.

För nånstans på vägen i allt detta har ju jag, individen Maria, försvunnit. Vart? Jag kan inte svara på det. Det jag vet är att jag älskar min son oavsett åren han måste avtjäna på grund av det han dömts skyldig till. Den enda som sitter med sanningen om den natten är Gud och min son.

Jag försöker hänga mig kvar så gått jag kan. Slänger mig ifrån ett isflak till nästa. Men en förändring måste ske innan isflaken tar slut och jag varken står på land eller kan ta mig dit.

Livet är svårt.